

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. M.**, zast. JUDr. Ladislavem Krymem, advokátem, se sídlem Národní tř. 43, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2004, č. j. 24 Az 2267/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele, JUDr. Ladislavu Krymovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2003, č. j. OAM-5122/VL-11-12-2003. Tímto rozhodnutím byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), s odůvodněním, že stěžovatel jako důvody pro udělení azylu uváděl toliko pronásledování ze strany soukromých osob, resp. snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, tedy důvody nespadající pod dikci zákona o azylu.

Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti označenému rozhodnutí pak stěžovatel namítal, že v řízení o azylu byl zkrácen na svých právech. Přitom jako žalobní body uváděl, že správní

orgán v řízení o udělení azylu porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), resp. § 12 a § 91 zákona o azylu; pokud jde o skutkové důvody stěžovatel odkazoval na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Z výše uvedeného pak dovozoval nezákonnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu a navrhoval jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

V následném rozsudku se Krajský soud v Ostravě ztotožnil se závěry správního orgánu a došel obdobně k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, resp. ani netvrdil důvody vymezené zákonem o azylu; byl zde proto i podle Krajského soudu v Ostravě důvod k postupu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě žalobu jako bezdůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, kterou opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak toliko uvedl, že krajský soud a správní orgán posoudily věc v rozporu s právním řádem, resp. zákonem o azylu. V kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodu značné újmy na svých právech, k čemuž doplnil, že má reálnou obavu z opuštění České republiky, neb na Ukrajině mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů (z jakých nespecifikoval). Na základě výše uvedených skutečností pak požadoval, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě stěžovateli usnesením č. j. 24 Az 2267/2003 – 27 ze dne 6. 5. 2004 ustanovil zástupce JUDr. Ladislava Kryma, advokáta, se sídlem Národní tř. 43, Praha 1.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém uvedl, že ke kasační stížnosti se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat. K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pak uvedl, že pro jeho přiznání neshledal důvody.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Krajský soud stěžovateli na jeho žádost ustanovil právního zástupce a stěžovatel tak splňuje i podmínku vymezenou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti nejprve důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je dále třeba se vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takováto pochybení v rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, však Nejvyšší správní soud neshledal. Stěžovatel konkretizoval své námitky ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak, že správní orgán a krajský soud posoudily věc v rozporu s právním řádem, resp. zákonem o azylu, nespecifikoval avšak, v čem by měl tento rozpor spočívat. Nejvyšší správní soud proto obecně přezkoumal postup obou orgánů a jejich rozhodnutí, avšak neshledal, že došlo k porušení zákona. Nejvyšší správní soud se tak s učiněnými závěry ztotožňuje a dovozuje, že krajský soud (a stejně tak i žalovaný správní orgán) citovaná ustanovení zákona o azylu vyložil správně. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal.

Stěžovatel dále uvádí jako důvod kasační stížnosti důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., které stanoví, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Protože stěžovatel důvody vymezené v označeném písm. b) cit. ustanovení nespecifikoval, je třeba se vyjádřit k významu všech jednotlivých částí označeného písm. K významu první části písm. b) cit. ustanovení (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Krajský soud se podle Nejvyššího správního soudu zabýval konkrétními dopady právě uvedeného a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud dospěl obdobně k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedeny a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů Krajského soudu v Ostravě se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu. Význam další části písm. b) cit. ustanovení s. ř. s. („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená

rozhodnutí ani touto vadou netrpí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci ani důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Stejně tak se Nejvyšší správní soud vyjadřuje i k naplnění třetího stížnostního důvodu, tedy důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (došlo ke zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce). Nejvyšší správní soud přezkoumal údajnou zmatečnost spočívají v absenci podmínek řízení, avšak neshledal, že by chyběly podmínky řízení, že by ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo že by byl soud nesprávně obsazen, popřípadě, že by bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce, a stěžovateli ani v této námitce nepřisvědčil. Nelze odhlédnout ani zde od skutečnosti, že stěžovatel důvod zmatečnosti řízení ani nijak nespecifikoval.

Stěžovatel konečně uvádí jako právní důvod kasační stížnosti i ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí, popř. pro jinou vadu řízení před soudem“), a tak je třeba se dále vyjádřit i k dopadu tohoto ustanovení. Nejvyšší správní soud dovozuje, že nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí, a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí krajského soudu, jakož i předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí ani touto vadou netrpí. Rozhodnutí se podle názoru Nejvyššího správního soudu naopak opírá o dostatek důvodů, je odůvodněno srozumitelně, argumentačně řádně a podrobně a netrpí ani žádnou jinou vadou řízení před soudem. Ani této námitce Nejvyšší správní soud tudíž nepřisvědčil a uzavírá, že v souzené věci žádný z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Závěrem se Nejvyšší správní soud vyjadřuje k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné a tedy podstatě sporu před krajským soudem. Z obsahu správního spisu, a to především z tvrzení stěžovatele, (z Návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a z Protokolu o pohovoru k důvodům na zahájení řízení o udělení azylu) vyplynulo, že stěžovatel opustil domovskou zemi z důvodu strachu před vymahači dluhu. O azyl pak požádal z důvodu, že se bál žít na území České republiky nelegálně a chtěl si legalizovat pobyt.

Z těchto informací pak vycházel při svém posuzování jak správní orgán, tak i krajský soud, který s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, podle něhož se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, žádost správně zamítl. Označené ustanovení § 12 zákona o azylu totiž stanoví, že azyl lze udělit v případě, že stěžovatel je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště, což však v souzené věci nenastalo.

S ohledem na zjištěný skutkový stav, a zejména s ohledem na údaje a skutečnosti, které uváděl stěžovatel od samého počátku azylového řízení, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěry žalovaného správního orgánu, resp. následnými závěry krajského soudu o tom, že uváděné důvody nelze podřadit pod důvody vymezené zákonem o azylu, a za tohoto stavu věci bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu plně opodstatněné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, JUDr. Ladislav Krym, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 a § 60 odst. 1 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označenému zástupci za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 1075 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby (á 1 000 Kč - § 11 odst. 1 b/ ve spojení s § 9 odst. 1 písm. b/ cit. vyhlášky) a jednoho režijního paušálu (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí n e j s o u přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. 1. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu